

ene side, og det viste sig at være forkert. Så regeringen holder det, regeringen har sat i gang, hr. Holger K. Nielsen. Beklager, alt andet er ikke holdbart.

Egil Møller (DF):

Det er ikke længe siden, jeg hørte statsministeren udtale: Vi skal prioritere. Det kan vi være helt enige i, det skal vi netop. Og så vil jeg godt bede statsministeren bekræfte, at boligydelsen til de svage grupper i vores samfund ikke ned-sættes i forhold til det niveau, vi kender i dag.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg står her helt tilfældigt med et lille notat, som belyser sammenhængen mellem pensionist-grupperne og lavindkomsterne og den nye boligstøtte og ydelsesreform, som by- og boligministeren nu lægger op til på regeringens vegne.

Vi kan komme tilbage til detaljerne, men lad mig helt overordnet sige to ting om det lovfor-slag, som inden så længe kommer til behand-ling her. Det ene er, at jeg tror, spørgeren er op-mærksom på, at vi de næste 5-10 år vil se man-ge, mange, mange tusinde flere pensionister, end vi har set i fortiden. Og hvis vi derfor her- indefra ønsker at bidrage til, at udgifterne til boligstøtte ikke eksploderer – og så ved vi godt, hvis det sker, hvem det så går ud over, når man skal til for alvor at spare, så går det ud over de svageste – hvis vi vil undgå det, så er det, vi i vores boligydelsesberegninger har taget hensyn- til formue ind.

For meget store formuer på ½ mio. kr. og derover, jamen så tages der i højere grad hensyn til, hvad samfundet så giver i støtte til hus-lejen. Det er det ene, jeg vil sige.

Det andet, jeg vil sige til spørgeren, er: Husk nu, at der er to ting, som er udslagsgivende for, hvor meget samfundet giver i boligstøtte til den enkelte. Det ene er, hvad man har i indkomst. Og det andet er, hvad man betaler i husleje. Og hvis vi ser de to ting i sammenhæng, så kan vi faktisk godt kigge vore ældre pensionister i øj-nene og sige: Samfundet er fortsat solidarisk i forhold til vores ældre pensionister, der har bygget det her land op.

Tove Fergo (V):

Jeg vil godt holde lidt fast i økonomien og alle de mange ekstra penge, der er kommet ind i de offentlige kasser. 160 mia. kr. ekstra er der kommet ind i amternes og kommunernes og statens kasser siden 1993. Og så vil jeg da bede

statsministeren om at forklare befolkningen, hvordan det kan være, at vi så den ene aften ef-ter den anden bliver præsenteret for det ene spareforslag efter det andet fra kommunerne og fra amterne og måske også fra staten. Hvordan hænger det sammen hr. statsminister?

Med den øgede beskæftigelse og de øgede skatteindtægter, offentlige indtægter, de offent- lige kasser har fået, hvordan hænger det sam- men? Hvordan kan det være, der ikke længere kan være hjælp til de svageste ældre i kommu- nerne? Hvordan kan det være, der stadig væk er ventelister på behandlingen på hospitalerne osv.? Jeg behøver ikke at stå og gentage alle hi- storierne, som vi dagligt bliver præsenteret for. Det kunne være nyttigt for befolkningen og for os her i Folketinget at få at vide, hvad pengene er gået til.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

De er gået til de områder, vi ville have pengene til at gå til. Hvis vi ser på de offentlige udgifter fra 1993 og frem til 1998, så tror jeg, fru Tove Fergo vil være enig med mig i, at de er gået lige præcis dér, hvor et bredt flertal var enige om de skulle gå, i hvert fald til det, regeringen ønske- de pengene skulle gå til.

De er gået til børneområdet, de er gået til sy- gehusområdet, de er gået til ældreomsorgsom- rådet, og de er gået til undervisningsområdet. I store træk er det dér, vi er. Hvis fru Tove Fergo havde haft et andet forslag til, hvad pengene skulle gå til i den forløbne periode, havde jeg gerne set det. Jeg tror ikke, man er uenig. Vi vil- le sikre, at kvaliteten blev bedre, vi ville i de 5 år, der er gået, sikre, at samfundets økonomiske fremgang også kom disse store serviceområder til gode, og det er den kommet.

Det er ikke nok endnu, og det bliver det vel aldrig, men det er en retning, der markant er mange gange bedre end det, vi så igennem 1980'erne. Ser vi på sygehusvæsenet i 1980'erne, og til vi fik det overdraget i 1993, hvilken til- stand var det så ikke i? Sygehusvæsenet havde de sidste 3-4 år af 1980'erne og i begyndelsen af 1990'erne virkelig mærket, hvor galt det kunne stå til, fordi det ikke havde et samspil med en regering, der forstod, at sygehusvæsenet i Danmark koster.

Formanden:

Så har jeg to spillere tilbage, og derefter slutter spørgsmålet.